

Література:

1. Ковальчук Ю.І. Неповнолітній як суб'єкт адміністративної відповідальності : автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Київ, 2007. 20 с.
2. Тріпак Ю.Р., Краковська А.Є. Адміністративна відповідальність неповнолітніх. *Вісник студентського наукового товариства ДонНУ імені Василя Стуса*. 2019. Т. 1. № 11. С. 23–28.
3. Продаєвич В.О. Заходи адміністративного впливу, що застосовуються до неповнолітніх: поняття та місце в системі заходів адміністративного примусу. *Університетські наукові записки*. 2006. № 2. С. 195–199.
4. Шестак Л.В., Веремієнко С.В. Особливості заходів адміністративного впливу, що застосовуються до неповнолітніх в Україні. *Актуальні проблеми юридичної науки та практики*. 2016. № 1 (2). С. 61–65.
5. Нор В.Т. Захист майнових прав в кримінальному судочинстві. Київ : Вища школа, 1989. 263 с.
6. Соловйова О.М. Адміністративна відповідальність неповнолітніх: чи потрібні зміни. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 12. С. 316–322.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-318-0-92>

Сериков О. А.

здобувач Науково-дослідного інституту публічного права,

м. Київ, Україна

ORCID ID: 0009-0001-8548-765X

СУЧАСНИЙ СТАН ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ КОНТРОЛЮ ЗА ОБІГОМ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ НЕВІЙСЬКОВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ

Будучи об'єктом дозвільної системи, вогнепальна зброя невійськового призначення виступає засобом підвищеної небезпеки, порушення обігу та використання якого створює потенційні передумови для виникнення загроз публічному порядку та громадській безпеці. З огляду на це, діяльність територіальних органів Національної поліції у сфері контролю за всіма видами цивільної зброї та боєприпасів, в тому числі, вогнепальної зброї невійськового призначення, виступає пріоритетним напрямом реалізації повноважень численних підрозділів та служб, задіяних до цього процесу.

При цьому, результативність контрольних заходів, які застосовують у своїй професійній діяльності працівники поліції, безпосередньо залежить від ефективності правового регулювання у сфері обігу вогнепальної зброї, кількість якої за офіційною та неофіційною інформацією невпинно зростає.

Так, відповідно до бази даних органів Національної поліції, станом на 1 жовтня 2021 року на території нашої держави зареєстровано 707 117 власників вогнепальної зброї, які мають в особистому користуванні 790 055 одиниць мисливської гладкоствольної та 170 195 одиниць мисливської нарізної і комбінованої зброї. У власності громадян також перебувають майже 220 000 одиниць травматичних пістолетів і револьверів. Загальна кількість зброї, пристроїв, газових пістолетів і револьверів становить 1 225 353 одиниці. Попри те що окремі види вогнепальної зброї нині є у власності цивільних громадян, правове регулювання здійснюється лише на рівні наказу МВС України від 21 серпня 1998 року № 622. «Такий стан правового регулювання, – твердить Б. Дран’ятій, – можливий у перехідний період, коли відбувається розроблення спеціального закону щодо забезпечення регулювання відповідної сфери суспільних відносин, проте його не можна сприймати як стабільну правову практику» [1].

Водночас, за обґрунтованим переконанням С. Миронюк, нові реалії здійснення військового протидії збройній агресії росії ставлять нові виклики, пов’язані з наданням можливості громадянам України вільно володіти окремими видами вогнепальної зброї насамперед для захисту свого життя та здоров’я, а також членів своєї сім’ї, інших громад від посягання, отримавши відповідні дозволи на це та дотримуючись певних правил поведінки з цією зброєю [2, с. 28].

Отже, для наукової спільноти та фахівців у галузі правозастосування постає непросте, але, водночас, вельми важливе та актуальне завдання щодо створення правового підґрунтя для забезпечення злагодженої та результативної діяльності органів та підрозділів Національної поліції, шляхом вироблення змістовних пропозицій, спрямованих на вдосконалення чинного адміністративного законодавства у сфері обігу вогнепальної зброї невійськового призначення.

Варто констатувати, що протягом останніх двох років, з початку повномасштабного вторгнення країни-терориста на територію України, законодавство про зброю зазнало істотних змін. Зокрема, прийнято нормативно-правові акти, нормами яких:

- значно спрощено порядок отримання дозволів на придбання вогнепальної зброї, призначеної не тільки для полювання, але й для відсічі збройної агресії країни-окупанта;
- встановлено прозору, оперативну та, в цілому, просту та зрозумілу процедуру отримання дозволів на право володіння зброєю, шляхом запровадження Єдиного реєстру зброї;

– зменшено кількість корупційних ризиків у сфері дозвільної системи, адже діджиталізація процесу отримання дозволу на зброю дистанційувала запитувача послуги та посадову особу поліції, наділену відповідними повноваженнями;

– на період військового стану скорочено перелік необхідних для отримання вогнепальної зброї документів та терміни перевірок у сфері дозвільної системи, і т.д.

Однак, у сфері правового регулювання контролю за обігом вогнепальної зброї невійськового призначення, варто висловувати про наявність серйозних проблем, які негативно впливають на стан нормативно-правового забезпечення у вказаній сфері адміністративної діяльності територіальних органів Національної поліції.

Характеризуючи стан правового регулювання у сфері дозвільної системи, професор С.С. Вітвіцький висловлює слушну думку щодо наявності низки проблемних аспектів, які залишилися поза увагою представників юридичної науки та потребують теоретико-прикладного опрацювання. Зокрема, це стосується правового забезпечення діяльності органів НП України щодо організації планових і позапланових перевірок дотримання вимог дозвільної системи, визначення порядку вилучення предметів (матеріалів, речовин), на які поширюється дозвільна система, та ін [3, с. 75]. Отже, вважаємо за доцільне проаналізувати окремі положення чинного законодавства у сфері контролю за обігом вогнепальної зброї невійськового призначення територіальними органами Національної поліції.

Основною підставою здійснення територіальними органами Національної поліції повноважень у сфері контролю за обігом вогнепальної зброї невійськового призначення слугує норма, закріплена у п. 21 ч. 1 ст. 23 Закону України «Про Національну поліцію» [4], відповідно до якої поліція здійснює контроль за дотриманням фізичними та юридичними особами спеціальних правил та порядку зберігання і використання зброї, спеціальних засобів індивідуального захисту та активної оборони, боєприпасів, вибухових речовин і матеріалів, інших предметів, матеріалів та речовин, на які поширюється дозвільна система органів внутрішніх справ, у тому числі за наявністю договорів страхування відповідальності осіб, які мають у власності чи іншому законному володінні/користуванні зброю, за шкоду, яку може бути заподіяно третій особі внаслідок володіння, зберігання чи використання цієї зброї.

При цьому, виходячи зі змісту пункту 8 частини 1 статті 31 Закону України «Про Національну поліцію», реалізація контрольних заходів здійснюється у формі перевірок, які проводяться у спосіб, визначений статтею 39 цього ж Закону, відповідно до якої уповноважені підрозділи поліції у сфері контролю за обігом зброї мають право оглядати:

– приміщення, де знаходяться зброя, спеціальні засоби, боєприпаси, вибухові речовини та матеріали, інші предмети, матеріали і речовини, щодо зберігання і використання яких визначено спеціальні правила або порядок та на які поширюється дозвільна система органів внутрішніх справ (за участю адміністрації (керівництва) юридичних осіб, фізичних осіб (у тому числі фізичних осіб – підприємців) чи їх уповноважених представників);

– місця зберігання зброї, спеціальних засобів, боєприпасів, вибухових речовин та матеріалів, інших предметів, матеріалів і речовин, з метою перевірки дотримання правил поведінки з ними та правил їх використання;

– зброю, спеціальні засоби, боєприпаси, що знаходяться у фізичних та юридичних осіб, інші предмети, матеріали і речовини, щодо зберігання та використання яких визначено спеціальні правила чи порядок та на які поширюється дозвільна система органів внутрішніх справ, з метою перевірки дотримання правил поведінки з ними та правил їх використання.

Крім того, відповідно до частини 3 коментованої статті, поліція:

– вилучає зброю, спеціальні засоби, боєприпаси, вибухові речовини та матеріали, інші предмети, матеріали і речовини, щодо зберігання і використання яких визначено спеціальні правила чи порядок та на які поширюється дозвільна система органів внутрішніх справ;

– опечатує і закриває об'єкти, де вони зберігаються чи використовуються [4].

Висновки. Аналіз нормативно-правового забезпечення у сфері обігу вогнепальної зброї невійськового призначення дозволив висновувати про наявність окремих не врегульованих положень, які, зокрема, стосуються здійснення перевірок посадовими особами територіальних органів Національної поліції. Наприклад, а ні Інструкція, затверджена наказом № 622/1998 року, ні Положення про дозвільну систему не відповідають нормам Закону України «Про основні засади державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності», в частині визначення прав підконтрольного суб'єкта щодо: порядку його повідомлення про заплановану або позапланову перевірку; переліку питань, які мають бути з'ясовані в ході проведення перевірки; відомостей про посадових осіб територіальних органів (підрозділів), які входять до складу комісії; порядку документального оформлення результатів перевірки та ознайомлення підконтрольного суб'єкта з результатами її проведення, і т.д.

Література:

1. МВС докладе максимальних зусиль задля напрацювання якісної законодавчої бази у сфері обігу зброї та її ефективного правозастосування – Богдан Драп'ятий. Міністерство внутрішніх справ

України : [сайт]. URL: <https://mvs.gov.ua/uk/press-center/news/mvs-oklade-maksimalnix-zusil-zadlya-napracyuvannya-yakisnoyi-zakonodavcoyi-bazi-u-sferi-obigu-zbroyi-ta-yiyi-efektivnogo-pravozastosuvannya-bogdan-drapyatii>.

2. Миронюк С. Особливості реалізації дозвільної та контрольної функції Національної поліції у сфері обігу вогнепальної зброї в умовах воєнного стану. Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. 2022. № 4. С. 28-34.

3. Вітвіцький С.С., Захарченко А.М. Правове забезпечення контролю за дотриманням вимог дозвільної системи органів внутрішніх справ. Українська поліцейстика: теорія, законодавство, практика. 2021. № 2 (2). С. 75-86.

4. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. Відомості Верховної Ради. 2015. № 40-41. Ст. 379.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-318-0-93>

Радчук А. А.

кандидат юридичних наук,

голова Одеського окружного адміністративного суду

м. Одеса, Україна

ORCID ID: 0009-0004-0786-815X

ДЕЯКІ ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЩОДО ВЗАЄМОДІЇ СУБ'ЄКТІВ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

В умовах сучасних глобальних викликів, які постають перед національною безпекою України, питання забезпечення прав військовослужбовців набуває надзвичайної актуальності. Військовослужбовці, які виконують свій обов'язок щодо захисту суверенітету і територіальної цілісності держави, потребують надійного правового забезпечення з боку держави. Адміністративно-правове забезпечення їхніх прав є важливим елементом функціонування правової держави та забезпечення законності у військовій сфері. Військова служба характеризується підвищеною відповідальністю, специфічними умовами праці, постійними ризиками для життя і здоров'я. Відповідно, держава зобов'язана забезпечити належний правовий захист і гарантії для військовослужбовців. Це вимагає комплексного підходу, який включає взаємодію різних суб'єктів адміністративно-правового забезпечення: органів державної влади,